

[Elisabeth Bruun Olesen]

Væsentlige dele af redegørelsen med tilhørende bilag har faktisk ikke så meget med moderniseringsplanen at gøre og kan vist bedst karakteriseres som alt godt fra havet. F.eks. har sundhedsstyrelsens organisation vel ikke så meget med moderniseringen at gøre, men skyldes vel nærmere, at den tidligere indenrigsminister på et tidspunkt blev sur – for at sige det på den måde – på Søren K. Sørensen over en sag om AIDS-blod. Så har vi forvaltningsprocesreformen, dvs. forvaltningsloven, som der faktisk blev taget skridt til allerede i 1979, en ændret arbejdsdeling på telesiden og skattereformen. Alt det har jo ikke så meget med den offentlige sektors modernisering at gøre.

Hvis vi så går over til selve redegørelsen, spiller EDB og indførelsen af ny teknologi en stor rolle i programmet. Der er det sådan, at den nye teknologi i dag presses ned over institutionerne i huj og hast uden tid til planlægning. Og resultatet er, at det mange steder fungerer dårligt. Et af de nyeste eksempler er statsanstalten for livsforsikring, hvor der gik totalt kuk i det hele i efteråret efter gennemførelsen af et nyt EDB-system. Der vil jeg rose regeringen, for det har man jo åbenbart nu fundet ud af, og man skriver i redegørelsen, at indførelse og anvendelse af ny teknologi erfaringsmæssigt er mere tid- og ressourcetrækkende end påregnet, og at det færdige system ikke altid lever helt op til de mål og forventninger, der på forhånd var formuleret.

Hvad betyder det så? Betyder det, at man speeder lidt ned for teknologiindførelsen, så der bliver tid og mulighed for planlægning og konsekvensberegninger? Og i betragtning af de mange miljømæssige problemer og aspekter, der er ved teknologiindførelsen, betyder det så, at man har til hensigt at genindføre fuld § 9-uddannelse for kontorområdet?

Det centrale i moderniseringsplanen er markedsføring af en plan om bedre offentlig service og regelforenklning, som skal bære det igennem ideologisk set over for offentligheden, samt den stort set gennemførte budgetreform, som ikke er specielt kendt for offentligheden. Den indebærer, at en række beslutninger decentraliseres, således at det er forvaltningschefer i de enkelte styrelser og direktorater, som tager initiativet, når der skal anvises besparelser. Det væsentligste instrument er totalrammer. Totalrammer er ram-

mer, der angiver hvor meget et ministerområde må koste netto. Totalrammerne fastsættes af regeringen, inden budgetlægningen starter i styrelsen. Men det egentligt nye ved totalrammerne er, at de gælder, også når finansloven er vedtaget.

Det skaber efter VS' mening en forvridning mellem den lovgivende og den udøvende magt, som ikke forekommer at være i overensstemmelse med forfatningen, idet styrelseschefer kan blive nødt til at ændre på de af folkettinget vedtagne enkeltbevillinger for at overholde de af regeringen fastsatte totalrammer. Her i landet er det folkettinget, som vedtager love, herunder finanslove – og ikke regeringen. Regeringen bør ikke kunne pålægge nogen at disponere anderledes, end det fremgår af loves indhold, for blot at overholde andre, afvigende regler, som regeringen har fastsat.

Omkring uddannelse står der i redegørelsen, at der sker en opprioritering af efteruddannelsesaktiviteterne. Men det spørgsmål er jo lagt ud til de enkelte institutioner, og da man af finanslovestallene ikke kan se, hvor mange penge der i hver enkelt institution bruges til uddannelse, ved man reelt meget lidt om det. Finansministeren har en stikprøveundersøgelse, og den er man meget stolt af. Men dertil må man sige, at den er baseret på svar fra 17 statslige forvaltningsenheder, og at den derfor giver et utilstrækkeligt billede. Samtidig har det statslige område generelt været meget bagefter med uddannelsen, og derfor skal der såmænd ikke så meget til, før det ser ud som en stigning.

Men der blev samtidig fra undervisningsåret 1984-85 indført gebyrer på forvaltningshøjskolen, og derfor må institutionernes udgifter til uddannelse naturligvis stige. Undersøgelsens forfatter mener selv, at en tredjedel af stigningen fra 1984-86 skyldes gebyrerne. Man kan skændes om, om det er for lidt eller for meget, men i hvert tilfælde skyldes en stor del af de øgede udgifter til uddannelse ikke udvidet uddannelsesaktivitet, men blot, at der skal betales for uddannelse, som ikke før kostede noget. Og at bruge den undersøgelse som bevis for en stærkt øget uddannelsesaktivitet kan bedst karakteriseres som manipulation.

Undersøgelsen siger heller ikke noget om, hvad den øgede uddannelsesaktivitet går ud på: hvem deltager og i hvilke kurser? Rege-